

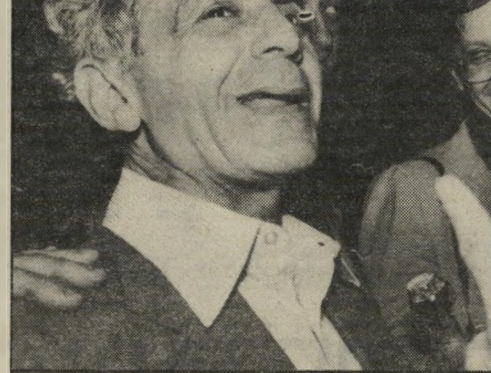

המישפט הפלילי נמשך וז שנים. בינתיים יצא השופט לגימלאות, וסידב לכתוב פסקי דין. הפרקליטות נאלצה לבקש עיכוב ההליכים

השופט שסירב לשפוט

לייבסון, שהיה שופט-שלום ראשי של איזור המרכז, אך התיק לא הסתיים. ארבעה פרקליטים התחלפו בתיק עד שהפרקליטה שלומית אריאל הגישה את סיכומיה הבעיה, בשנת 1980 — שבע שנים מאז פתיחת ההליכים בתיק. סניגוריו של לוי, עורכי-הדין רורן מקרין ועוזי בכר, הופיעו לסרוגין בעשרות הישיבות שהיו בתיק, חקרו עשרות עדים והגישו מאה מיסמכים, אך התיק לא נסתיים. אחרי שלוש כפר באשמות ב-1974, החלו עדי-התביעה עולים על דוכן

העדים ומוסרים את גירסתם. עשרות בעלי דירות בחברת עמידר, בני מישפחותיהם ופקידים שונים בעמידר, עלו וירדו משך שנים מעל דוכן-העדים. לוי עצמו חלה מאוד

לוחץ הילל

מפגין סוויסה

לחץ מן העדה ולחץ מן המיפלגה

פרקליטת-מחוז לשעבר סירוטה כבוד?

רק זיף וקיבל כספים במירמה, אלא גם בשני מיקרים קיבל שוחר. הרברים נפלו כפצצה באולם בית-מישפט השלום. עבירות של שוחר הן עבירות חמורות, שמסכות הדיון בהן היא בבית-המישפט המחוזי. וכך, אחרי שהמישפט התנהל ארבע שנים, קם התובע על רגליו וביקש מהשופט לייבסון להעביר את הדיון לבית-המישפט המחוזי, כדי לדון שם בעבירות החמורות שהתגלו. הסניגורים הקשיבו רב קשב והחליטו, כי כראי להם לקבל את הבקשה. הם זכרו את עשרות העדים שכבר העידו, וחשבו כי אם בית-המישפט המחוזי יצטרך לשמוע את כל העדים הללו מראשיתם, לא יסתיים המישפט לעולם, והנאשם יצא נשכר. השופט לייבסון כתב בהחלטתו: על פי בקשת התובע ובהסכמתו של הסניגור, על יסוד סעיף... הנני מעביר את הדיון בתיק לבית-המישפט המחוזי מאחר שנתגלו כאן עבירות מסוג פשע.

תיסכול בלב השופט?

אשר שמעה על כך פרקליטת-המחוז, סירוטה, היא תפסה את ראשה. היא ידעה היטב מה צפוי לתיק עבה כזו וביה-עדים אם יתחילו את שמיעתו מחדש. על כן הגישה מיד בקשה לנשיא בית-המישפט המחוזי, שהיה או השופט מכס קנת. היא ביקשה ממנו להחזיר את הדיון לשופט-השלום הראשי בפתח-תיקוה. היא הבטיחה כי לא תבקש להרשיע את לוי בעבירות החמורות יותר של שוחר, שנתגלו בעדותו של עדה-התביעה האחרון. אין כל סיבה לענות את דינו של הנאשם ולשמוע עדים מחדש, כמתחייב מהוראות החוק — לאחר שבעמל נביגע רב סיימה הבעיה את הבאת ראיותיה, כתבה או התובעת סירוטה בבקשתה לקנות. למרות התנגדותם של הסניגורים, החליט נשיא בית-המישפט המחוזי להחזיר את הדיון לשופט לייבסון, כדי שסיים סוף-סוף את המישפט. נראה שהשופט לייבסון נפגע משום מה מהחלטתו זו. אולי ראה בה עלבון, ואולי חשב כי הנשיא קנת טעה בהחלטתו. על כל פנים, לייבסון הניח את תיק לוי מתחת לערימת התיקים שעל שולחנו ולא נגע בו שנה וחצי.

השופט לייבסון, שהחל את התיק כרחובות החליט להמשיך את שמיעתו בפתח-תיקוה, שם ישב לדין בדרך קבע. בתקופה מסוימת החמירה מחלתו של לוי עד כדי כך ששופט-השלום הראשי ראו, חיים שפירא, הורה להמשיך לשמוע את המישפט תקופה מסוימת בתל-אביב. השנים עברו והמישפט התנהל כעצלתיים. בשנת 1977, הוזמן עד-התביעה האחרון, העד היה יעקב יחזקאל, אחר הנאשמים בתיק, שביני-תיים הורשע ונענש. הוא עלה על דוכן-העדים מלא מרירות נגר מנהלו לשעבר, ובחוקיה חזרת פתח את ליבו ואת פיו ואמר לבית-המישפט, כי לוי לא

ורב-המיסמכים. ששכב וזכר אבק בבית-המישפט בפתח-תיקוה. האפשרויות המישפטיות היו שתיים. האחת: להעביר את התיק לשופט-שלום אחר, שיישב ויתחיל לשמוע את כל העדויות מתחילתן ויוציא פסקי-דין. אולם פיתרון כזה לכעיה נראה לכל הצדדים קשה מנשוא. לשמוע שוב את עשרות העדים, שרובם כבר שכחו הכל וחלקם נפטרו, לא היה זה פיתרון ריאלי. הפיתרון השני היה העברת התיק, כפי שהוא, לשופט-שלום אחר, שיקרא את המיסמכים והעדויות ויכריע בתיק על פי הכתוב בו. אולם גם פיתרון כזה לא נראה מתאים. הסניגור התנגד לכך ששופט, שלא ראה ולא שמע במר-אוזניו את העדים, יכריע בדין על-פי מיסמכים שנים ויכשים. בשנת 1983, כאשר מלאו לתיק עשר שנים, החליטה פרקליטת-המחוז, סירוטה, לעשות מעשה. היא גיששה אצל הסניגורים, כדי לברר אם הם ירצו מיכנס להגיש בקשה ליועץ המישפטי לעכב את ההליכים בתיק, אבל הסניגורים והנאשם חשבו, כי עיגור הדיון שנגרם ללוי מצדיק, כי בקשת העיכוב תבאר מצד הפרקליטות. לבסוף נכנעה הפרקליטות והגישה בקשה לעיכוב-ההליכים. בבקשה זו הבעיה סירוטה את מורת-רוחה מהדרך

ליטות ניסתה נואשות להביא לסיומו של התיק לפני פרישתו של השופט. עונש בעינוי-דין

עברו עור הורשיים, אך השופט טרם קבע מועד נוסף לשמיעת הסיכומים המשלימים בעל-פה. סירוטה ראתה, כי לא נותר זמן רב לכתוב את פסקי-הדין לפני שייצא השופט לגימלאות. על פי החוק, אחרי פרישה יש לשפוט עוד שלושה חודשים כדי להשלים כתיבת פסקי-הדין שטרם סיימם, ואז — סוף-אין הוא יכול עוד לפעול בסמכותו השיפוטית. באפריל 1980 פנתה סירוטה בבקשה בכתב לשופט לייבסון לגמור את שמיעת הסיכומים ולכתוב פסק-דין. תשובתו של השופט היתה כדלקמן:

בשל מצב בריאות לקוי ואיסור הרופא, אין בידי להמשיך ולסיים הדיון בתיק זה. שופט-שלום ראשי שיבוא במקומי יקבע בוודאי מי שימשיך וסיים את הדיון. כך ירדו לטימיון שבע שנים של מישפט ואלפי עמדי פרוטוקול. השופט לייבסון פרש לגימלאות ומישפט לוי הגיע למבוי סתום. אי-אפשר לעשות בתיק עבה כזה

ליטות ניסתה נואשות להביא לסיומו של התיק לפני פרישתו של השופט. עונש בעינוי-דין

עברו עור הורשיים, אך השופט טרם קבע מועד נוסף לשמיעת הסיכומים המשלימים בעל-פה. סירוטה ראתה, כי לא נותר זמן רב לכתוב את פסקי-הדין לפני שייצא השופט לגימלאות. על פי החוק, אחרי פרישה יש לשפוט עוד שלושה חודשים כדי להשלים כתיבת פסקי-הדין שטרם סיימם, ואז — סוף-אין הוא יכול עוד לפעול בסמכותו השיפוטית. באפריל 1980 פנתה סירוטה בבקשה בכתב לשופט לייבסון לגמור את שמיעת הסיכומים ולכתוב פסק-דין. תשובתו של השופט היתה כדלקמן:

בשל מצב בריאות לקוי ואיסור הרופא, אין בידי להמשיך ולסיים הדיון בתיק זה. שופט-שלום ראשי שיבוא במקומי יקבע בוודאי מי שימשיך וסיים את הדיון. כך ירדו לטימיון שבע שנים של מישפט ואלפי עמדי פרוטוקול. השופט לייבסון פרש לגימלאות ומישפט לוי הגיע למבוי סתום. אי-אפשר לעשות בתיק עבה כזה

ישפטנים זוכרים את השופט לייבסון על שאחרי שסיים את פסקי-הדין בפרקליטת-מחוז, הפך להיות שרי פטי-שלום. כל יתר עמיתיו, פרקליטי-מחוז, אחרי שסיימו את תפקידם ועברו לשפיטה, התמנו מיד לבית-המישפט המחוזי. משום מה, הסתפק לייבסון בכתיבת-השופט-השלום. כאשר ישב שם, ראה את ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן, שכאשר הוגש כתב-האישום נגד לוי, היתה פרקליטת-המחוז, מתמנה כשופט-טת מחוזית. אולי הדבר עורר בו תיסכול או מרירות, על כל פנים, עד שנת 1979 לא קבע ישיבות נוספות בתיק לוי. אחרי לחצים כבדים מצד הפרקליטות, שרצתה לסיים סוף-סוף את התיק, החלה פרשת ההגנה, בתחילת 1979. לוי עצמו עלה על דוכן העדים כעדה-הגנה ראשון ומסר את גירסתו. שנה שלמה נמשכו עדויות עדי-ההגנה, ואז, בתחילת 1980, הגיע מועד הסיכומים בתיק, תובעת, שלומית אריאל, תובעת צעירה שהגיעה ישר לתיק העבה, הגישה את סיכומיה והסניגורים מסרו גם הם סיכומים בכתב, בעת נהיה העניין די רוחק, מכיוון שלייבסון עמד להגיע לגיל 70, ואז היה עליו לפרוש לגימלאות. הפרק

אילנה אלון